

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 32/2011-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. januára 2011 predbežne prerokoval sťažnosť M. K., P., *zastúpeného advokátom JUDr. L. B., H.*, ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd v spojení s čl. 2 ods. 2 a čl. 141 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ďalej práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 48 ods. 2, čl. 50 ods. 2 a 3, čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 2 a 3 písm. b), c) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajskej prokuratúry v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. II KO – 006/99 postupom predsedu vlády Slovenskej republiky zastupujúceho prezidenta Slovenskej republiky a jeho rozhodnutím o milosti č. 8/99 – 72 z 24. mája 1999, postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 9/00 a jeho rozsudkom zo 17. februára 2004, postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 6 To 15/2004 a jeho rozsudkom z 12. októbra 2006, postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tdo V 14/2007 a jeho uznesením z 30. novembra 2009, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. novembra 2010 doručená sťažnosť M. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) v spojení s čl. 2 ods. 2 a čl. 141 ods. 1 ústavy, ďalej práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), čl. 48 ods. 2, čl. 50 ods. 2 a 3, čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 144 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 2 a 3 písm. b), c) a d) dohovoru postupom Krajskej prokuratúry v Žiline (ďalej len „krajská prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. II KO – 006/99 postupom predsedu vlády Slovenskej republiky (ďalej len „predseda vlády“) zastupujúceho prezidenta Slovenskej republiky (ďalej len „prezident“) a jeho rozhodnutím o milosti č. 8/99 – 72 z 24. mája 1999 (ďalej len „rozhodnutie o milosti“), postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 9/00 a jeho rozsudkom zo 17. februára 2004 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“), postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „odvolací súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 To 15/2004 a jeho rozsudkom z 12. októbra 2006 (ďalej len „rozsudok odvolacieho súdu“), postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tdo V 14/2007 a jeho uznesením z 30. novembra 2009 (ďalej len „uznesenie dovolacieho súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že proti sťažovateľovi bolo vedené trestné konanie a rozsudkom krajského súdu bol uznaný za vinného z trestného činu lúpeže podľa § 234 ods. 1 a 2 písm. a), b) a c) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný zákon“), trestného činu poškodzovania cudzej veci podľa § 257 ods. 1 Trestného zákona, trestného činu lúpeže podľa § 234 ods. 1 a 2 písm. a) a b) Trestného zákona vo vzťahu k § 234 ods. 3 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Trestného zákona a z trestného činu lúpeže podľa § 234 ods. 1 a 2 písm. a) a b) a ods. 3 Trestného

zákona. Týmto rozsudkom bol sťažovateľovi uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 15 rokov so zaradením do III. nápravnovýchovnej skupiny, ako aj povinnosť nahradiť poškodeným spôsobenú škodu.

3. Porušenie označených práv postupom krajskej prokuratúry sťažovateľ vidí v tom, že „... 6. mája 1999 podľa dohody s utajeným a chráneným svedkom P. Ch. zaslala na úrad predsedu vlády, ktorý v tej dobe zastupoval prezidenta, žiadosť o milosť a tejto doporučila vyhovieť v plnom rozsahu, aby podľa dohody zabezpečila jeho spoluprácu v trestnom stíhaní voči mojej osobe, ako aj ostatným spoluobvineným“.

4. Rozhodnutím o milosti malo byť zasiahnuté do jeho označených práv tým, že „... touto milosťou prezidenta bolo ovplyvnené celé prípravné konanie, ako aj dokazovanie pred krajským súdom a aj na odvolacom najvyššom súde a v konečnom dôsledku aj dovolacie konanie na najvyššom súde“.

5. Krajskému súdu sťažovateľ vytýka celý rad pochybení tak v jeho postupe, ako aj v rozsudku, ktorým bol uznaný za vinného a odsúdený. Najmä namieta, že mu nebolo umožnené oboznámiť sa s utajenou časťou spisu, že predsedníčka senátu nebola nezaujatá a nestranná, že nemal zachované právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom a klásť svedkom otázky, že zápisnice z hlavných pojednávaní boli ex post pozmeňované a že nemohol zabezpečiť dôkazy vo svoj prospech.

6. Najvyššiemu súdu ako odvolaciemu súdu vytýka, že rozhodol na verejnom zasadnutí 12. októbra 2006 v jeho neprítomnosti, ako aj v neprítomnosti jeho zvoleného obhajcu, pričom bola prítomná len náhradná obhajkyňa, o ktorej on sám nemal ani len vedomosť. Ďalej sťažovateľ spochybňuje nestrannosť a nezaujatosť predsedu senátu odvolacieho súdu a rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za zjavne neodôvodnené a arbitrárne.

7. Najvyššiemu súdu ako dovolaciemu súdu vytýka, že o jeho dovolaní bolo rozhodnuté 30. novembra 2009 na neverejnom zasadnutí senátu bez jeho prítomnosti a že

dovolací senát najvyššieho súdu „*neskúmal dôsledne objektívne hľadisko nestrannosti*“ predsedu senátu odvolacieho súdu ani predsedníčky senátu krajského súdu.

8. V petite sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd sťažnosti vyhovel, rozhodol, že postupom označených orgánov boli porušené jeho označené práva, a aby „... *zrušil rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 6 To 15/2004 zo dňa 12.10.2006 a prikázal najvyššiemu súdu, aby vrátil vec do pôvodného stavu, prepustil okamžite odsúdeného M. K. na slobodu*“. Ďalej žiadal, aby ústavný súd prikázal najvyššiemu súdu, „... *aby zrušil rozsudok krajského súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie, aby nariadil pridelenie veci na objektívne rozhodnutie inému trestnému senátu..., a aby nariadil vylúčiť z trestného spisu utajenú zložku, v ktorej sa nachádza rozhodnutie o milosti ako aj ďalšie písomnosti prokuratúry schopné ovplyvniť objektivitu a nestrannosť nového trestného senátu pri jeho novom dokazovaní pred súdom a jeho rozhodovaní o vine*“. Žiadal priznať aj náhradu trov konania a primerané finančné zadosťučinenie v sume 150 000 €.

II.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

10. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa. Cieľom predbežného prerokovania každého návrhu (vrátane sťažnosti namietajúcej porušenie základných práv a slobôd) je rozhodnúť o prijatí návrhu na ďalšie konanie alebo o jeho odmietnutí, a teda vylúčení z ďalšieho konania pred ústavným súdom zo zákonom ustanovených dôvodov. Pri predbežnom prerokovaní návrhu takto ústavný súd skúmal, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3 T 9/00 zo 17. februára 2004 a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 6 To 15/2004 z 12. októbra 2006

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené. Lustráciou rozhodovacej činnosti ústavného súdu bolo zistené, že sťažovateľ podal 4. júna 2007 sťažnosť pre namietané porušenie označených práv rozsudkom krajského súdu aj najvyššieho súdu, o ktorej ústavný súd rozhodol uznesením sp. zn. IV. ÚS 269/07 z 25. októbra 2007 tak, že ju v celosti odmietol pre nedostatok právomoci a zjavnú neopodstatnenosť. V tejto časti sa teda sťažnosť týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, a z uvedeného dôvodu je neprípustná, čo bolo zároveň dôvodom jej odmietnutia.

12. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo V 14/2007 z 30. novembra 2009

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti v tejto časti ústavný súd skúmal, či je podaná včas, pretože uznesenie najvyššieho súdu bolo vyhlásené takmer jeden rok pred podaním sťažnosti ústavnému súdu. Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Keďže k sťažnosti nebolo v rozpore s § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde pripojené napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, ústavný súd vzhľadom na viazanosť sťažnosťou (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde) vychádzal z tvrdení sťažovateľa v nej obsiahnutých. Uznesenie najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu bolo vyhlásené 30. novembra 2009, a keďže proti nemu zákon nepripúšťa sťažnosť, stalo sa právoplatným a vykonateľným [§ 184 ods. 1 písm. a) v spojení s § 392 ods. 2 Trestného poriadku]. Podľa vlastných tvrdení sťažovateľa obsiahnutých v sťažnosti uznesenie najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu mu bolo doručené koncom januára 2010. Z uvedených časových súvislostí je bez ďalšieho celkom zrejmé, že uznesenie najvyššieho súdu nadobudlo právoplatnosť podstatne skôr ako dva mesiace pred podaním sťažnosti ústavnému súdu, k čomu došlo 10. novembra 2010. Uvedený záver platí pre uznesenie najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu aj v prípade, že by ústavný súd lehotu na podanie sťažnosti počítal od jeho doručenia sťažovateľovi.

13. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa postupom krajskej prokuratúry a rozhodnutím o milosti č. 8/99 – 72 z 24. mája 1999

Aj v tomto prípade ústavný súd najskôr skúmal včasnosť podania sťažnosti, keďže k tvrdeným zásahom označených orgánov došlo v pomerne dlhej dobe pred podaním sťažnosti na poštovú prepravu. Sťažovateľ v sťažnosti tvrdí, že o milosti prezidenta a postupe krajskej prokuratúry, ktoré boli obsahom utajovanej časti trestného spisu, sa dozvedel 5. mája 2010 tak, že do tejto utajovanej časti spisu nahliadol osobne na krajskom súde. Najneskôr v tento deň mu teda začala plynúť zákonná lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu.

Aj v tomto prípade teda možno uzavrieť, že sťažnosť podaná na poštovú prepravu 10. novembra 2010 bola podaná oneskorene.

14. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu sťažnosť nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti (napr. I. ÚS 22/02), pričom ústavný súd rovnako vyslovil, že nedodržanie zákonnej lehoty na podanie sťažnosti je zákonom ustanoveným dôvodom na jej odmietnutie ako oneskorene podanej (IV. ÚS 28/02), a zároveň uviedol, že ide o takú lehotu, ktorú nemožno predĺžiť ani nemožno odpustiť jej zmeškanie (I. ÚS 84/02, IV. ÚS 36/03). Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na jednu zo základných zásad práva, ktorou je „vigilantibus iuris“, teda bdelym patrí právo, alebo nech si každý stráži svoje práva, vrátane zachovania lehoty na podanie sťažnosti pred ústavným súdom. Na základe uvedeného ústavný súd uzatvára, že sťažnosť podaná na poštovú prepravu 10. novembra 2010 bola podaná oneskorene vo vzťahu ku všetkým namietaným postupom a rozhodnutiam označených orgánov, a preto ju ústavný súd aj vo zvyšnej časti odmietol.

15. Len pre úplnosť ústavný súd dodáva, že sťažovateľ podpísal splnomocnenie advokátovi o. i. aj na podanie sťažnosti už 30. mája 2007, a teda advokátovi sťažovateľa nič nebránilo v jeho mene podať sťažnosť tak, aby lehota na jej podanie bola zachovaná.

16. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti pri jej predbežnom prerokovaní, neprichádzalo do úvahy rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa, ktoré sú viazané na to, že sťažnosti by bolo vyhovené.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. januára 2011